

[Peter Duetoff]

ratificere Maastricht-aftalen, men vi lagde hverken før folkeafstemningen eller i dagene efter skjul på, at det for os er et mål at få Danmark fuldgyldigt med i Maastricht-aftalen i løbet af en årrække. I vores almindelige politiske kamp i dagligdagen kæmper vi naturligvis for det, men vi erkender for det første, at det tager tid, og for det andet, at der skal være en folkeafstemning, før det kan lade sig gøre.

På i alt fald et enkelt område er jeg ikke sikker på at der kommer til at gå så lang tid – og nu tror alle selvfølgelig, at det er forsvarsområdet. Det er det efter min opfattelse ikke; jeg tror derimod, at det bliver retsområdet, vi kommer først med til, for jeg tror simpelt hen, at presset for en fælles asylpolitik bliver så stærkt, at vi er nødt til at gå fuldgyldigt med på dette område. Men jeg skal ikke lægge skjul på, at for CD er målet at få os fuldgyldigt med, og det håber vi da bestemt at vi kan komme.

Efter vores opfattelse skal EF også gøres mere dagligdags. Vi vil meget gerne benytte ikke mindst valgkampen op til Europa-Parlamentsvalget til at sørge for, at EF ikke bare bliver til en diskussion om de fine institutioner og de fine store linier, men også bliver en dagligdags diskussion, og vi mener faktisk, at Folketinget har et meget stort ansvar for at inddrage EF-siden af en række spørgsmål, når vi diskuterer nationalt; rent faktisk er EF national politik, fordi direktiverne i så høj grad har betydning for dagligdagen hos alle vore medborgere, men jeg vil godt understrege, at EF efter CD's opfattelse stadig væk er den eneste mulighed for, at vort kontinent kommer igennem de kriser, det i øjeblikket er ude i, på bare en rimelig fornuftig måde.

Dermed er jeg selvfølgelig ovre i det, som er den dunkle del af de spørgsmål, vi har diskuteret i dag, og det sorte kapitel i det år, der er gået, og der er desværre ikke meget lys forude.

At se tendenserne i Europa i dag er næsten som at se en gammel film fra 1930'erne. Det er ikke genkendelsens glæde, men vi genkender hele tiden det, der sker. Vi ser magtesløsheden fra både EF's og FN's side over for krigen og de etniske udrensninger i Bosnien, og det er unfair at overfalde EF i den sammenhæng, for FN har vist sig nøjagtig lige så magtesløs.

Vi ser, at chancen for i det tidligere Sovjetunionen, og måske specielt Rusland, at sikre en stabil udvikling og hindre politisk ekstre-

misme er ved at forspildes; Vesteuropas indsats er nok ikke effektiv nok. Vi ser, at det handelssamarbejde, der ellers har været ryggraden i det hidtidige EF-samarbejde, sprækker. Tysklands enegang over for USA i forbindelse med den nuværende handelskrig var et ubehageligt skridt, der mindede om, at EF ikke er en eviggyldig sandhed.

Fremmedhad og racisme stikker sit hæslige fjæs frem, og de økonomiske problemer og den store arbejdsløshed i Europa giver usikkerhed. Parallellen til 1930'erne er og bliver alt for tydelig. Folkeforbundet døde, da man tillod Mussolini og italienerne at bombe i Abessinien, og spørgsmålet er, om den styrke, som FN viste efter Golfkrigen, hvor alle troede, at FN nu ville blive et instrument i den internationale politik, der kunne overtage de gamle supermagters politirole, i virkeligheden ender i samme ulykke som Folkeforbundet.

Man kan åbenbart godt skyde på mennesker i Kampuchea og man kan altså også godt skyde på mennesker i Somalia for at overholde FN-resolutioner, men man kan ikke blive enig om en indsats hverken militært eller næsten på nogen andre områder for det tidligere Jugoslavien, og jeg kan da godt forstå, hvis der steder i verden er mennesker, der spørger, om man kun skyder på ikkehvide. Skyder man kun på folk, der ikke kommer fra Europa? Er det sådan, at hvis det er uden for Europa, tør man godt bruge magtmidlerne, men er det i Europa, står man af. Jeg tror, at det bliver katastrofalt for FN som helhed, hvis man ikke lever op til den resolution om de sikre zoner, der er vedtaget. Hvis man ikke gør det, har FN virkelig mistet troen på FN, og derfor mener jeg naturligvis – og er også glad for statsministerens bemærkninger om det – at Danmark har et medansvar for, at disse sikre zoner skal forsvares, ikke mindst fordi det er et signal om, at vi stadig væk tager FN og de resolutioner, der vedtages i FN, alvorligt.

Man kan bare trække en smule på skulderen, når fru Pia Kjærsgaard siger, at det skal danskere slet ikke blandes ind i, for det er ikke en del af vores sikkerhed. Jeg tror, fru Pia Kjærsgaard skal gå hjem og studere europæisk historie en smule for at få at vide, hvor mange ulykker i Europa der i virkeligheden er startet på Balkan, og hvor hurtigt en konflikt i det område kan bred sig til store dele af Central-